

Relevanța predicării pastorale

Extrase din referatele prezentate la Simpozionul ITP din 6-7 mai a.c.

Pledoarie pentru o predicare relevantă

Fiecare păstor spiritual urmărește ca predicarea din Biserica lui să fie una eficientă, dar eficiența este adesea un concept foarte vag, cel puțin atunci când se referă la predicare. Foarte adesea, în mediul penticostal românesc, eficiența în predicare a fost confundată cu declanșarea unor stări afective. Deși emoțiile joacă un rol important în experiența spirituală a omului, este bine știut faptul că ele nu sunt suficiente în a stabili viața spirituală, așa cum ne dovedesc repetatele cicluri pocăință-apostazie din istoria vechitamentară a evreilor. La polul opus, alții au considerat că eficiența predicării constă în informarea scripturală cât mai riguroasă a Bisericii. Cu cât se știe mai mult, cu atât Biserica va fi mai matură. Deși cunoștința deține și ea un rol covârșitor în procesul de maturizare spirituală (Osea. 4.6; 6.6), nici ea nu este suficientă pentru acest proces, așa cum precizează clar Sfântul Apostol Pavel: *„cunoștința îngâmfă pe când dragostea zidește”* (1Cor. 8.1).

Cum definim atunci biblic eficiența predicării? Dacă privim la predicile consemnate rezumativ în Sfintele Scripturi, rostite atât de Mântuitorul, cât și de Apostoli, observăm că ceea ce au ele în comun este producerea unor schimbări în viețile oamenilor. Deși nu toți ascultătorii s-au lăsat schimbați de mesajul acestor predici, după cum ne este ilustrat în pilda semănătorului (Mat. 13.3-23), totuși unii dintre ei au fost schimbați. Amintim aici, ca exemplu, doar predica lui Petru din ziua Cincizecimii (FA 2.14-39), la sfârșitul căreia mulți dintre ascultători *„au rămas străpunși în inimă”* (FA 2.37). Atunci când i-a descris pe iudeii de la Cincizecime ca fiind *„străpunși în inimă”*, Luca a avut în vedere o schimbare a inimii, nu doar o stare emoțională efemeră. Drept urmare, ei au pus întrebarea *„Fraților, ce să facem?”*, care sugerează dorința urgentă de a lua o decizie privitoare la cele auzite.

În aceste condiții, putem defini predicarea eficientă

ca fiind acea predicare ce produce o schimbare profundă în inimile oamenilor, vizibilă în deciziile și apoi în schimbările lor comportamentale. Pe scurt, predicarea eficientă este aceea care declanșează schimbări. **„Predicatorul nu este un slujitor al informării, ci un slujitor al transformării”**, spune Bryan Chapel în cartea sa *„Ce este predică expozițională”*.

Dar care este, totuși, legătura dintre eficiență și relevanță? Pentru a răspunde la această întrebare este necesară, mai întâi, definirea relevanței. Acest substantiv derivă de la verbul „a releva”, care, potrivit Dicționarului explicativ al limbii române, înseamnă *„a scoate în evidență”, „a reliefa”, „a sublinia”*.

Ce ar trebui să înțelegem, deci, prin predicare relevantă? Relevantă este acea predicare prin care sunt reliefate, evidențiate, dezvăluite atât crizele, durerile și dramele omului contemporan, cât și soluțiile lui Dumnezeu pentru acestea. Dacă ne întoarcem puțin la

exemplul predicii lui Petru din FA 2.14-39, vom observa la acea predică tocmai trăsăturile mai sus menționate: Apostolul Petru a reliefat problema conaționalilor săi, aceea de a-L fi ucis pe Mesia, după care a enunțat și soluția lui Dumnezeu pentru drama spirituală pe care ei o trăiau. Rezultatul, convertirea a cca. trei mii de oameni, este dovada indisolubilă a eficienței predicii lui Petru.

Concluzia inevitabilă este aceea că eficiența înseamnă neapărat relevanță. Nu putem fi eficienți în predicare fără a fi relevanți, deoarece predicarea nu poate schimba viețile oamenilor până nu prezintă harul lui Dumnezeu ca soluție la nevoile oamenilor. Unii psihologi sunt de părere că orice acțiune umană are ca scop împlinirea unei nevoi, iar nevoile sunt, de fapt, cele care pun viața în mișcare. În clipa în care le identificăm, putem găsi și strategiile cele mai bune pentru a le împlini. Atunci când afirmăm cum și facem adesea că predicarea trebuie să fie hristocentrică, tocmai astfel trebuie înțeles hristocentrismul: drept proclamare a lui Hristos și a harului Său ca răspuns la condiția umană decăzută și la nevoile care decurg din ea. Așadar, singura cale către eficiență este relevanța.

CIPRIAN FLAVIUS TERINTE, București

Influența predicării relevante asupra Bisericii locale

Vorbind despre importanța predicării, în cartea sa „*Arta comunicării adevărului biblic*”, Haddon Robinson îl citează pe Charles Koller care definește predicarea ca fiind „*procedeul unic prin care Dumnezeu, prin mesagerul Său ales, coboară în inimile oamenilor și le aduce față în față cu Hristos*”. Astfel predicatorul trebuie să fie conștient atât de onoarea pe care i-o acordă Dumnezeu cât și de imensa responsabilitate pe care o are înaintea lui Dumnezeu și a celor la care le adresează mesajul biblic. Dacă inimile ascultătorilor nu-L vor întâlni pe Hristos în mesajul predicatorului, acesta nu-L poate acuza pe Dumnezeu și nici nu-i poate face responsabili pe ascultători. Singurul vinovat de eșecul mesajului în inimile ascultătorilor este predicatorul însuși!

Această responsabilitate a predicatorului este surprinsă foarte bine de Matthew Simpson care, vorbind despre locul predicatorului afirmă că: „Tronul lui este amvonul; el stă în locul lui Hristos; mesajul lui este Cuvântul lui Dumnezeu; în jurul lui sunt suflete nemuritoare; Mântuitorul, nevăzut, este alături de el; îngerii privesc scena, iar cerul și iadul

așteaptă deznodământul”.

Deznodământul are a face tocmai cu influența pe care o are predica asupra ascultătorilor, cu efectul pe care mesajul îl produce imediat în mintea și viața acestora, cu deciziile pe care ascultătorii le vor lua, decizii care vor influența motivațiile, atitudinile, comportamentul și vor defini veșnicia acestora. Deși Biserica locală este comunitatea Duhului Sfânt, predicatorul trebuie să fie conștient că acolo, la părtășia sfinților, sunt prezente două realități spirituale antagonice. Pe de o parte, Duhul Sfânt încearcă să aplice Cuvântul predicat la mintea ascultătorului dovedindu-i vinovați în ce privește păcatul, neprihănirea și judecata (Ioan 16:8). Dar, pe de altă parte acolo, la părtășia sfinților, sunt prezente realități spirituale demonice, care se opun atât predicării, cât și asimilării și aplicării Cuvântului lui Dumnezeu în Biserica locală (Efes.6:12).

Cred că cea mai importantă întrebare pe care trebuie să și-o pună orice predicator este: „*Ce decizie vor lua ascultătorii după ce voi încheia mesajul?*” sau, dacă vrei, „*Ce vor FACE, nu ce vor ZICE ascultătorii când vor pleca acasă?*”. După ce Petru a predicat în Ziua Cincizecimii, trei mii de oameni au întrebat: „*Fraților, ce să facem?*” (Fapte 2:37). Din păcate mult prea mulți predicatori sunt interesați de ceea ce ZIC oamenii din Biserica lor după ce spun Amin! Având în vedere competiția și goana după popularitate, mulți dintre predicatori sunt preocupați să spună ascultătorilor ceva nou, ceva senzațional, ceva inedit, ceva care să gădile urechile lor și

să îi ajute să se simtă cât mai confortabil în bisericile noastre.

Pentru ca o predică să fie relevantă și să aibă impactul necesar producând transformarea lăuntrică a membrilor Bisericii locale, înainte de a-și face schița de predică, predicatorul trebuie să răspundă cu responsabilitate la următoarele 4 întrebări:

1. DE CE predic CEEA CE predic în Biserică? (scopul mesajului)

2. CE predic? (esența mesajului)

3. CUI îi predic? (destinatarii mesajului)

4. CUM predic? (metoda de comunicare a mesajului)

Toate aceste întrebări au a face cu viziunea păstorului și cu strategia slujirii lui în Biserica locală, iar întrebarea care trebuie să stăruie cel mai mult în mintea predicatorului și care trebuie să le genereze pe celelalte trei, este cea legată de scopul predicării în Biserica locală, adică „*DE CE predic CEEA CE predic?*” Mi-aș permite să afirm că este mai important **de ce predic** ceea ce predic, decât **ce predic!** Un scop și o motivație corectă a predicii vor determina impactul și influența mesajului asupra ascultătorilor. Cu alte cuvinte, ca predicator trebuie să îmi pun anumite întrebări de genul: *Ce mă aștept să se întâmple în mintea și inima ascultătorilor în timp ce vor asculta predica mea? Va capta ea atenția lor? Va străpunge inima lor? Vor fi interesați să asculte mesajul până la Aminul final? Îi va ajuta acest mesaj să aplice cu nerăbdare ceea ce Dumnezeu le-a vorbit? Îi va zidi sufletește? Îi va mângâia? Îi va sfătui? Îi va încuraja? Vor găsi în mesajul meu resurse de a se ridica din disperarea în care i-a adus păcatul?*

IOAN MUREȘAN, Dej